

Walden 7

Sant Just Desvern

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Ctra. Reial, 106.
Emplaçament: Al nucli urbà.

Coordenades:

Latitud: 41.380263226254
Longitud: 2.0677873489011
UTM Est (X): 422052
UTM Nord (Y): 4581390

Classificació

Número de fitxa: 08221 - 15
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Conjunt arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle: XX
Any: 1975
Autoria de l'element: Ricardo Bofill, Anna Bofill i el Taller d'Arquitectura
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Tipus de protecció: BPU
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BPU-20
BCIL número registre 10214-I per aprovació de la Comissió d'Urbanisme del 7 de maig de 1987.
Data aprovació: dj., 07/05/1987 - 12:00
Número inventari: IPAC 19298
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Residencial - cultural - productiu
Titularitat: Privada

Titular:	2216906DF2821E
Autoria de la fitxa	Juana María Huélamo Gabaldón i David Torres Rodríguez - Kuanum
Data de registre de la fitxa:	dc., 16/10/2024 - 10:22

Descripció

El Walden 7 és un complex arquitectònic residencial d'estètica singular, destacable per les seves formes sinuoses i la seva estructura laberíntica. Compost per divuit torres connectades entre elles, l'edifici s'alça més de 40 m. i es distribueix en 15 plantes, amb un total de 446 unitats d'habitatge configurades en mòduls de 30 m². Aquests mòduls es poden combinar per crear habitatges d'una a quatre cèl·lules, incloent-hi dúplex amb espais amplis i versàtils. El disseny exterior combina un característic color vermell argilós amb un intens blau a les zones comunes interiors, oferint un contrast cromàtic que en reforça l'impacte visual.

Les façanes del Walden 7 presenten una composició única, amb la part frontal semblant a una gran lletra «M» i la posterior amb forma de doble «O». Aquestes façanes es van revestir amb rajoles ceràmiques de tonalitat terracota, un material que integra l'edifici amb l'entorn mediterrani i contribueix a la seva aparença robusta i inconfusible. No obstant això, el revestiment ceràmic va acabar originant problemes estructurals al cap d'uns anys, quan algunes de les rajoles es van començar a desprendre, fet que va requerir una rehabilitació de les façanes.

L'estructura de l'edifici, construïda amb formigó armat, permet una gran resistència i llibertat formal, amb passarel·les i patis interiors que es connecten en un entramat vertical i horitzontal, formant una veritable xarxa de camins. El formigó es va utilitzar tant a les torres com als elements interns, dotant l'edifici d'una solidesa i d'una presència monumental que el diferencia dels projectes residencials convencionals.

Un altre element distintiu són les finestres de forma semicircular, elaborades amb vidre mineral i distribuïdes de manera irregular però amb certa simetria, que afegeixen dinamisme a les façanes i permeten jugar amb la llum de manera única. Aquests elements creen un efecte visual que trenca amb les línies rectes tradicionals i suggereix moviment.

Els espais interiors estan decorats amb un intens color blau que contrasta amb el vermell exterior, aportant frescor i profunditat. Aquest color es fa present a les zones comunes, com els passadissos i els quatre grans patis interiors, on també s'han instal·lat fonts i espais verds per crear una atmosfera relaxada i una connexió amb la natura.

Aquesta combinació de colors i materials contribueix a l'ambient singular i gairebé futurista del Walden 7, convertint-lo en un punt de referència inconfusible al paisatge urbà de Sant Just Desvern.

Observacions:

En conjunt, el Walden 7 destaca per la seva estructura de formigó armat amb una estètica que combina els colors vermell i blau, i una volumetria escultòrica que ha deixat una empremta duradora en l'arquitectura de l'habitatge social.

Història

El Walden 7 va ser projectat pel Taller d'Arquitectura, un grup interdisciplinari creat i liderat per Ricard Bofill. Aquest col·lectiu, format per professionals de diversos àmbits com l'arquitectura, l'enginyeria, la

psicologia, la filosofia i les arts, incloïa figures destacades com Anna Bofill, Salvador Clotas, Ramón Collado, José Agustín Goytisolo, Joan Malagarriga, Manuel Núñez Yanowsky, Dolors Rocamora i Serena Vergano. Aquesta diversitat de perfils va permetre concebre l'edifici no només com un espai físic, sinó com un experiment social i estètic, que buscava oferir una alternativa a l'habitatge tradicional mitjançant l'ús de mòduls i espais comunitaris.

El projecte de Bofill i el seu equip estava inspirat en les idees utòpiques del filòsof nord-americà Henry David Thoreau, autor de *Walden, or Life in the Woods*, que promou un estil de vida més connectat amb la comunitat i l'entorn. L'objectiu del Walden 7 era construir una "ciutat vertical", una comunitat autònoma on els habitants trobessin un espai per viure, treballar i relacionar-se sense sortir de l'edifici. Aquesta visió va guiar la distribució interna de l'edifici, dissenyat per fomentar la interacció social en espais comuns com els patis interiors.

El projecte del Walden 7 es va iniciar el 1972, quan el Taller d'Arquitectura va projectar crear un complex residencial a l'antic emplaçament de la fàbrica de ciment Sansón de l'empresa la Auxiliar de la Construcció SA. (LACSA). En aquesta època, Bofill i el seu equip ja havien concebut altres projectes de gran envergadura com la *Ciutat a l'Espai*, una iniciativa més ambiciosa que el Walden 7, que pretenia construir un conjunt de 71.000 m² amb capacitat per a 3.000 persones. Malgrat això, el projecte de la *Ciutat a l'Espai* no es va portar a terme per qüestions de pressupost i de viabilitat, però Walden 7 va acabar esdevenint la primera fase d'aquesta idea.

L'edifici es va completar el 1975, amb un pressupost ajustat en comparació amb altres projectes d'habitatge social de l'època. Això va comportar solucions innovadores en termes de materials i tècniques constructives, però també va donar lloc a una sèrie de problemes estructurals que van sorgir al cap de pocs anys. El 1977, només dos anys després de la seva finalització, van començar a aparèixer greus defectes en la construcció: les rajoles de la façana es van començar a desprendre, fet que representava un risc per als habitants.

Aquesta situació es va agreujar quan la promotora del Walden 7 va fer fallida, deixant els residents sense cap entitat responsable per cobrir les reparacions. En resposta, l'Ajuntament es va negar a declarar l'edifici en ruïna i va acceptar l'adjudicació judicial dels bens de la promotora a canvi de finançar les obres de rehabilitació. Amb un cost aproximat d'uns 1.000 milions de pessetes (uns 6 milions d'euros), les obres de reparació coordinades per l'empresa municipal Promocions Municipals SA (PROMUNSA) es van iniciar el 1993 i van durar fins al 1995. Aquesta intervenció va permetre restablir la seguretat de l'edifici i mantenir la seva estructura original, preservant-lo com un exemple emblemàtic de l'arquitectura experimental dels anys setanta.

Tot i les dificultats econòmiques i estructurals inicials, la voluntat de conservar aquest edifici ha permès que avui continuï sent un símbol de les idees avantguardistes de Ricard Bofill i el Taller d'Arquitectura sobre l'habitatge i la vida comunitària. En definitiva, el Walden 7 ha esdevingut un punt de referència arquitectònic, tant per la seva estètica trencadora com per la seva proposta de comunitat vertical.

Bibliografia

ÁLVAREZ ARCE, Raquel; GALVAN-DESVaux, Noelia; MARTÍNEZ RODRÍGUEZ, José Manuel (2020). "Building the Walden 7. The Model as Patrimony of the Design Process". *Graphical Heritage: XVIII International Congress of Architectural Graphic Expression*, p. 108-117.

AMIGÓ BARBETA, Jordi; SOLÉ I UBEDA, Josep Lluís; MISERACHS, Xavier (1995). *Walden set i mig*. Ajuntament de Sant Just Desvern.

BROWER; R.; HELINGA, Helma (2004). "Walden 7, an architectural dream : the promise of another way of life in Spain". *Happy cities and public happiness in post-war Europe*. Rotterdam.

CARDONA, Daniel; DE FABREGUES-BOIXART, Oriol; FERRER, Xavier; GUASCH, David; MALARET, Antoni; MORAN, Josep; NUET, Josep; PANAREDA, Josep Maria; PÉREZ, Jordi; RENOM, Mercè (1987). *Sant Just Desvern, un paisatge i una història*. Ajuntament de Sant Just Desvern, Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

CRUELLES, Bartomeu (1998). *Ricardo Bofill*. Barcelona.

FONT GRASA, Pere; REVERTER SALA, Teresa (2010). *L'Abans de Sant Just Desvern: Recull gràfic 1870-1975*. Col·lecció Baix Llobregat. El Papiol: Editorial Efados / Ajuntament de Sant Just Desvern.

GILI, G. (2011). "Walden 7". *Edificios modulares*. Barcelona. p. 98-107.

OBIOLS AUTONELL, Aina (2003). *Un patrimoni que es fa mirar. Sant Just Desvern*. Ajuntament de Sant Just Desvern.

PÉREZ SÀNCHEZ, Miquel; ROURA NUBIOLA, Margarida; SANAHUJA TORRES, Dolors; SOLIAS ARÍS, Josep Maria (1982-1986). *Catàleg i Pla Especial de Protecció i Rehabilitació del Patrimoni Arquitectònic de Sant Just Desvern*. Ajuntament de Sant Just Desvern.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya](#)

[Walden 7](#)

[Walden 7](#)

[Walden 7](#)

[Walden 7, la utopía habitable de Ricardo Bofill. Arquitectura y Diseño](#)

[Walden 7. Arquitectura Catalana](#)

